

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 12 0 U 006477 18 Uvp
Banja Luka, 4.11.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Bošnjak Glizijan i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Maje Savić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi M. S. iz V. (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja broj: ... od 23.8.2017. godine Uprave (u daljem tekstu: tužena), u predmetu ispravke greške u katastarskom operatu, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Bijeljini broj: 12 0 U 006477 17 U od 11.9.2018. godine, u sjednici vijeća, održanoj 4.11.2020. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem je odbačena tužba, podnesena protiv osporenog akta tužene, bliže navedenog u uvodu ove presude, a njime je uvažena žalba tužioca i poništen zaključak Područne jedinice B. od 3.5.2017. godine i predmet vraćen tom organu na ponovni postupak i odlučivanje. Ožalbenim zaključkom je odbačen „zahtjev“ tužioca za održavanje usmene rasprave u predmetu broj: ..., uz obrazloženje da je rješenjem Područne jedinice B. broj: ... od 11.5.2011. godine, koje je postalo pravosnažno, taj postupak završen i provedena promjena u katastarskom operatu na osnovu rješenja Područne jedinice B. broj: ... od 20.4.2004. godine.

Tužba je odbačena uz obrazloženje nižestepenog suda da tužilac nema pravni interes da osporava rješenje tužene, kojim je njegova žalba uvažena i poništeno prvostepeno rješenje, jer takvim odlučivanjem nije povrijeđeno neko njegovo pravo, zasnovano na zakonu, ni lični interes. Tužba je odbačena s pozivom na član 22. stav 1. tačke 3. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS).

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje tog rješenja (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac osporava njegovu zakonitost iz razloga propisanih u odredbi člana 35. stav 2. ZUS. Navodi da je doneseno rješenje, ali i osporeni akt tužene u suprotnosti sa ranije donesenim presudama nižestepenog suda i presudom ovog suda broj: 12 0 U 000636 10 Uvp od 26.1.2011. godine, ali i rješenjem tužene od 16.5.2011. godine, prema kojim aktima, kao upisano lice u katastru ima prava i pravni interes da učestvuje u postupcima i da štiti svoja prava u vezi sa promjenom upisa po zahtjevu S. S. Zaštitu prava može ostvariti jedino tokom usmene i javne rasprave, koju je prvostepeni organ dužan provesti. Kako prvostepeni organ ne izvršava navedene presude i rješenje tužene, to je zahtijevao da se izvrši rješenje tužene od 16.5.2011.

godine i održi rasprava, pa je nepravilno postupio prvostepeni organ kada je odbacio zahtjev, a i tužena, kada je uvažila žalbu, a u obrazloženju osporenog akta nije dala valjale razloge za takvu odluku. Zbog navedenog nižestepeni sud nije mogao procesnom odlukom odbaciti tužbu i time ostaviti na snazi nezakonit osporeni akt tužene. Zbog toga je predložio da se pobijano rješenje ukine i predmet vrati nižestepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

U odgovoru na zahtjev tužena navodi da ostaje kod razloga datih u obrazloženju osporenog akta, te predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijano rješenje, odgovor na zahtjev i spise predmeta, na osnovu člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa proističe da je tužilac podneskom od 15.3.2016. godine zahtijevao od prvostepenog organa održavanje usmene rasprave u skladu sa rješenjem tužene broj: ... od 16.5.2011. godine, koji prijedlog je prvostepeni organ okarakterisao kao zahtjev stranke, a o kojem je odlučio ožalbenim zaključkom na način što je taj zahtjev odbacio, s pozivom na član 113. Zakona o opštem upravnom postupku Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 13/02, 87/07 i 50/10, u daljem tekstu: ZOUP), uz zaključak da nema uslova za dalje vođenje postupka, jer da je navedeni postupak pravosnažno okončan. Odlučujući o žalbi tužioca tužena je osporenim aktom uvažila žalbu i zaključak poništila i predmet vratila na ponovni postupak i odlučivanje, iz razloga što prvostepeni organ nije utvrdio da li je taj postupak pravosnažno završen, jer je postojao zahtjev S. S., a nema podataka da li je isti odustao od zahtjeva, ili je u međuvremenu donesena odluka po rješenju tužene od 16.5.2011. godine, čime bi se izvršila i presuda Vrhovnog suda Republike Srpske od 12.2.2014. godine. Odlučujući o tužbi nižestepeni sud je tužbu odbacio, jer je zaključio da osporenim aktom nije povrijeđeno pravo tužioca, niti njegov neposredni lični interes zasnovan na zakonu.

Pobijano rješenje je pravilno, a tužilac navodima u zahtjevu ne dovodi u pitanje njegovu pravilnost i zakonitost.

Shodno članu 208. ZOUP zaključkom se odlučuje o pitanjima koja se tiču postupka, kao i o onim pitanjima koja se kao sporedna pojave u vezi sa sprovođenjem postupka, a koja se ne rješavaju rješenjem, dok je članom 210. stavom 1. ZOUP propisano da se protiv zaključka može izjaviti posebna žalba samo kada je to zakonom izričito predviđeno i u tom slučaju zaključak mora biti obrazložen i sadržavati uputstvo o žalbi, dok je stavom 3. tog člana propisano da zaključke, protiv kojih nije dopuštena posebna žalba, mogu nezadovoljna lica pobijati žalbom protiv rješenja.

U kontekstu gore navedenih propisa prvostepeni organ je pogrešno tretirao prijedlog tužioca za održavanje rasprave, kao samostalni zahtjev stranke i dao pogrešnu pouku o pravnom lijeku u ožalbenom zaključku, navodeći da se protiv „rješenja“ može izjaviti žalba u roku od 15 dana, te je pravilno postupila tužena kada je takav zaključak uklonila iz pravnog prometa, jer nema karakter upravnog akta, nego procesne odluke o postupku. S tim u vezi je pravilno postupio i nižestepeni sud kada je odbacio tužbu, podnesenu protiv osporenog akta tužene, kojim je žalba tužioca uvažena i ožalbeni zaključak poništen, jer tužilac nema pravni interes da osporava to rješenje.

Kod takvog stanja stvari, u pobijanom rješenju nisu ostvareni razlozi, predviđeni odredbama člana 35. stava 2. ZUS, zbog čega je zahtjev odbijen, na osnovu odredaba člana 40. stav 1. tog zakona.

Zapisničar
Maja Savić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić